

מסורת הש"ס

(א) נשנת קטן: (ב) רשיל
(ג) נלסיל כז: לה:
(ד) נליל תמל: (ה) נגל
הערק לארל: (ו) שנת מל
וכל הסוגיל עיל כמל
שטיל: (ז) נשנת קנד:
(ח) עיל לל: (ט)
תמל: (י) שנת מל: י' טל
(כ) שנת שח קל קיל קל:
קל: קלל קלל קלל קלל:
תמל: ו' כמל: כמל
(ל) נליל ידקל: (מ) שיל
(נ) עיל

לעזי רש"י

אנוד"ש [אנודי"ש]. תד.

מוסף רש"י

[illegible]

40100 110100 40100

משילין פרק חמישי ביצה

הסכם **תנן** כו'. **כלומר** **ועוד** **שאלה** **אחרת**: **שלא** **ימור** **את** **האולי**.
ואם לא היו שם אלא ארבע או חמש קופות שהיחירו לו במקום שיש
ויחור כאן לא התיירו לפנותו כולן ויגלו את הרפסה דלמא היו זה
גומא ומשהו לה; **והכא** **מנן**. **כלומר** **ועוד** **יש** **לשאל**: **באוסן** **כגן**.

התם תנן ⁶ אבל לא את האוצר ואמר שמואל
מאי אבל לא את האוצר "אבל לא יגמור את
האוצר כולו דלמא אתי לאשוויי גומות הכא
מאי התם הוא בשבת דאסור משום דחמיר
אבל יום טוב דקיל שפיר דמי או דלמא התם
דאיכא בטול בית המדרש אמרת לא הכא
דליכא בטול בית המדרש לא כל שכן והכא
תנן משילין פירות דרך ארובה ביו"ט ואמר
רבנן נחמין לא שנו אלא באותו הנג אבל

ברטיבלא. ווא"מ וואס אמר' לעיל בסוף המביא (דף לז:) דעלן
מוכן הוא שאם עבר ותקנו מתוקן ונפסקה כירה
(שבת מה.) נמי לא חשיב ליה מבעל כלי מהיכנו כיון דחזו אי"כ אחי
תקשיקו לי דעבל אין אירא דלכני לא יייל דעולא יאמר לך דמ"מ
חשיב ליה דכרז שאינו ניטל פון
דנשנת מיהא לא חזי כל כמה דלא
תקנו דאסור לפטומו בשנת דבתנ
בפסק מפנין (שם קטו:) אבל לא את
הטבל: **במא"י** אוקייטא. פרשי
דלא שבתאנת דמקויל לא כרבי יהודה
בהדיא אלא מדדחק נפשיה כי פריך
והא מוקלינת יניכו ולא קאמר רבי
שמעון אלא לאתא שמעת ליה דאתא
כרבי יהודה:

636

מנג לנג לא ותניא גמי הכי יאין מלמלמין מנג לנג אפ" כשגותיהן שון
התם מאי ^(א) (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום
טוב דקיל ואתי לזלויל ביה אבל ^(ב) שבת דחמירא ולא אתי לזלויל בה
שפיר דמי או דלמא מה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא
הפסד פירות לא כל שכן הכא ^(ג) (תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא
ירידם דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול
בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא
הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל
שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא ואפילו ^(ד) אוירא דלבני ר' ^(ה)
יצחק אמר פירות הראוין ואזרא ר' יצחק לטעמיה ^(ו) דאמר ר' יצחק אין כלי
ניטל אלא לרבה הניטל בשבת תנא מכסין את הפירות בכלים פירות אין
אוירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אוירא דלבני ואידי דתנא רישא משילין פירות
תנא סיפא גמי מכסין את הפירות תנן כדי יין וכן כדי שמן הכא במאי
עסקינן בטיבלא הכי גמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדי יין וכדי שמן דהתיירא
הא תנא ליה רישא פירות כדי יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא
ל'הפסד מרובה חששו להפסד מועט לא חששו קמ"ל תנן ^(ז) נותנין כלי
תחת הרלף בשבת ^(ח) בדלף הראוי תא שמע ^(ט) פורסין מחצלת על גבי לבנים
בשבת דאייתור מבינא דחוי למזגא עליהו תא שמע ^(י) פורסין מחצלת
על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות דחויין לבית הכסא תא שמע ^(יא) פורסין
ממחצלת על גבי כורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני
הגשמים ^(יב) ובלבד שלא יתכוין לצוד התם גמי דאיכא דבש אמר ליה רב
עוקבא ממישן לרב אשי התינוח בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים
מאי איכא למיזר לא צרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות אותן
הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני
ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולחני בדידה כמה דברים אמורים שחשב
עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד
שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא
סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אתאן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מחכוין
מותר ותסברא דרבי שמעון והא אבין ורבא דאמרי תרווייהו ^(יג) מודה רבי
שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי
עסקינן דאית ביה כיו ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד
אלא

אלא

יפה ויבטן שזה לית: מקורו: "אנרש: לבית הכסא. לקחת: שמי חלות. של צפית: מניחין בצורת כשרדיון אותה ומתן פרסה ויבטן ולדבריהם כל ימות הגשמים אותן שמי חלות מותר לכסות. כל דבש הכוונת עשר עליות עליות של חלות: מוקטן ינבו: לדבריהם: לדבש ענינו. לחדש: אדמי וכלבד שלא יסבין ללוד. ששע דלא ימלא חלקן את דבריו ולאקור עד שלגל מאקסור שטולט ודבש ענינו. לפגול ולתני דבדי. באקסור שטולט גופיה יכול לחלק את דבריו ומלאוהו עד איקור דלכר כללח חזר ענינו לזה שטולט ומחלתה דהא: הכי קאמר אף על פי ששעב עניסו כ"י. אף בששעב עד ללמדן שיש עד איקור דמחבטין ללוד ואף על פי שב

הלכה מפני הגשמים מכוון: בשאי אוקימאם יבדי. כלומר מדהיה לך לתרוי ארשא האי מני ר' שמעון דלית ליה מוקא ומכדתה אשויי דמיקר למימר משום שמי החלות כרבי יהודה צמית לאוקמא משום דרבי יצחק דמובטין ליה הכן מוכתא ושאכת את מוקא כ"י יהודה: וכלבד שלא יסבין ללוד. ואף על פי שזהו דאין: דאין ביה כ"י. חלותו יש דבפוטויה ואף על פי

ליתיה מוכא ומכדתה אשויי דמיקר למימר משום שמי החלות וכל יבטן גס את החלותו ולא חתמה ולא יסבין אלל כלבד שלא יעשה מודה שלא יקסום החלותו: (שמיסא). כיון דלית ליה לרבי יהודה דבר שאין מחבטין אקור לתה ליה למימר וכלבד שלא יעשה מודה דהא זרעה אב מלאכה היא:

מזו

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones